

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 165.

Ottende Session.

46de Møde.

Torsdagen den 5te Februar.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren (forts.): Denne ene Kjendsgjerning indeholder, i Modsæring til de ubestemte Declamationer, som vi idag have hørt, et tydeligt Bidnesbyrd om, at Sagen stiller sig en heel Deel anderledes, end de ærede Medlemmer troe; jeg troer, det viser, at Forholdet meget godt kan ordnes paa den af Regjeringen foreslaaede Maade, uden at der, selv for den ærede Rigsdagsmand, kan være nogen Betænkelighed ved at staae under fleevigt Lovgivning og Bestyrelse. Det kan imidlertid ganske vist ikke være min Mening at ville prøve paa at tvinge en saadan Sag igjennem, naar den ikke understøttes netop af dem, der i den Henseende ere nærmest kaldede til at understøtte den; saalænge noget nær alle de Rigsdagsmænd, der repræsenterer de Egne, hvorom der her er Spørgsmaal, sluttede sig til Lovforslaget, saalænge de styrkede mig i den Overbeviisning, at det, der var foreslaaet, var det Rette for disse Egne, naar man saae hen til Beboernes virkelige Liv, saalænge kunde jeg ikke erkjende, at der var nogen Grund til at udsætte Sagens Afgjørelse. For mit eget Vedkommende troer jeg endnu, at der ikke er tilstrækkelig Grund dertil; men, naar navnlig den ærede Rigsdagsmand, som sidder ligeoverfor mig (N. A. Hansen) og som tidligere har støttet Lovforslaget, nu har udtalt Betænkeligheder derved, saa kan det maaskee være i Sagens Interesse, ikke i dette Dieblit at

vedtage det, for ikke at udsætte os for, at der senere skal komme Klager og Anker over Forhastelse fra Forskjellige derovre. Jeg troer vel ikke, det vil skee, jeg troer i alt Fald ikke, der vil være Grund dertil. Det er imidlertid altid vanskeligt at sige, hvorledes en saadan Sag kan blive opfattet under Paavirkning og Indflydelse af forskjellig Art, men, naar der gives de Paagjældende Leilighed til at funde sig, saa er der i alt Fald vist den størst mulige Rensomhed. Jeg kan imidlertid paa ingen Maade ansee det for rigtigt, at der skulde finde nogensomhelst individuel Forhandling med de Paagjældende Sted, men, naar Sagen udsættes et Aars Tid, vil der jo være rig Leilighed for dem til at forene sig om at udtale deres Ønsker og Anskuelser, og ad Aare vil jeg rigtignok sige, at deres Enighed vilde være en ubetinget Samstemning med Lovforslaget. Dersom derfor den ærede Rigsdagsmand, som har stillet Forslaget til Dagsordenen, maatte være villig til at udelade de sidste Ord af den, hvilke Ord forekomme mig at være ubetinget forlastelige, idet Lovgivningen jo ikke er afhængig af enkelte Mænds Samtykke, saa skal jeg vel ikke slutte mig til Dagsordenen, thi det kan jeg ikke, da jeg troer, det vil være bedre at undlade at gaae ind derpaa, men dog ikke gjøre nogen væsentlig Indsigelse derimod, navnlig paa Grund af den Udtalelse, som er fremkommen fra en af de ærede Rigsdagsmænd fra selve Egnen.

Grundtvig: Ja det forstaaer sig selv, at jeg ligesaa lidt kan følge den høitærede Indenrigsminister i denne hans Udvikling, som i den forrige, og heller ikke paa nogen Maade gaae ind paa den Betragtning af Sagen, som